

Närvarande: Kennert Allansson, Ingvar Gustavsson,

Värdshus, Fattighuset, Fattstubacken, vanligen kallat **Edlas kulle**. Vi vet inte var det namnet kommit från, för ingen med namnet Edla har bott där. Däremot fanns en Edla Djupström boende i "Klubben" (Hönshuset). Kan det ha något samband? Fattighuset var ett hus med kök och fyra rum som tidigare varit Värdshus och 1802 till 1808 bodde jägaren Anders Vinkvist där. 1816 blev det fattighus genom en donation. Den 21 december flyttade de fyra första personerna in. Första föreståndarinnan var Katarina Larsdotter 1818 och den sista var Johanna Sofia Boo. 4 fattighjon fanns kvar vid förflyttningen till nya ålderdomshemmet i Hjortkvarn november 1902. Huset låg på en kulle utefter Regnavägen strax söder om Boo slott. Där finns rester av boningshuset och en källare kvar. "Egen fattigvårdsinrättning för Boo gods" finns att läsa i Sköllerstabygden 2, sid. 126 – 1

Fårfallsbacken, är en backe vid åkrarna på västra sidan om Regnavägen, nästan mitt emot Edlas kulle. Där hade man får stängslade. Norr om nämnda backe finns ett dike (grav) i väst-östlig riktning. Där fanns förr en upprinning (källa) där hjonen i fattighuset hämtade vatten. Gunborgs och Stigs pappa, Gunnar Karlsson, har berättat att han såg dem när han, som litet barn, var på väg från Djursnäs till skolan i Boo.

Fårfallsbacken var en populär och lagom brant skidbacke för många av oss som vuxit upp i Boo. Idag växer det en del bokträd där, och det har också varit en plats för fasanuppfödning.

Krokiga backen, en bit längre fram på vägen, var en mycket brant backe med en skarp kurva uppe på krönet. Eftersom lastbilarna med tiden blev större och tyngre, hade de svårt att ta sig uppför backen så den rätades och schaktades ner på 1948-50 – talet. Vid den tiden hade Boo en lastbil av märke Volvo, bilen hade kort hjulbas, och ett flak med långt överhäng och tipp. På vintern körde man timmer med bilen, en gång när de kom till upp i backen hasade timret av och bilen tippade bakåt och blev sittande som en hund, berättar Ingvar Gustavsson.

Här körde Karl Viking (Djursnästorp) omkull på cykeln och bröt armen. Efter det blev han väldigt bekant med "Professor Bomansson" på sjukhuset i Örebro.

Stenad grop, den ligger väster om Regnavägen i höjd med Krokiga backen. Kan det ha varit en fångstgrop?

Fiskarängarna, är ängar ner mot Avernus strand.

Riban, fanns efter stigen (vägen) mellan den stora stenen vid parken och Regnavägen, var byggt som en loge utan väggar men med tak. Där körde man in och torkade säd förr. Grunden finns kvar i dag.

Kalkugnsbacken, Aspebacken, är olika namn på en lång uppforsbacke på Regnavägen upp till Lindhultsåsen. Längre fram på vägen finns en backe till som kallas **Tålamodsbacken, "Talmobacken."**

Gamla Kobäcksvägen, Kobäckavägen, börjar vid ovan nämnda backe och går öster ut över Bosån. Idag, 2025, går det inte att åka över ån eftersom bron har ersatts med dammluckor med endast en gångpassage över vattnet fortsätter den öster ut över Brickebackarna, och upp över norra delen av Oxhagsberget genom skogen till Kobäcken. Alf Jelvehed har följt den genom skogen och sett den, där den inte är sönderkörd. Den ser ut som en halv väg, berättar han. På ekonomiska kartan från 1949-50 finns den inritad.

Den senare vägen svänger höger och fortsätter söder ut mot Kobäcken via "Röda logen". Idag år 2025 får man åka via Djusnäs eller Botorp/Tullstugan för att komma till Torpet.

Kalkungsbroa, var bron över Bosån på Kobäcksvägen som ersattes med dammluckor med endast en gångpassage över vattnet.

Kalkbrott, kalkugn, fanns söder om gamla Kobäcksvägen i en slänt/backe före Bosån. Platsen täcktes en gång med hampa som odlades på en åker intill i början av 1940 talet, men inte kommit till användning. Flera av deltagarna i Bocirkeln år 2013 kommer ihåg hampdösen som fick ligga och ruttna ner.

Bosån, avvattnar Bjurhultasjön, Igeln, Dejesjön, Kattkärret och Lilla och Stora Kringsjön rinner ut i Avern vid Lindbro. På en äldre karta vi har, slingrar sig ån mycket på sträckan Boo trädgård och Avern. Den måste vara handgrävd, kanske i samband med Averns sjösänkning, (7 fot) den har nu en nästan rak linje på sträckan.

Viltvattnet, Fågelsjön, där gamla Kobäcksvägen går över Bosån finns i dag dammluckor. Boo har låtit dämna upp ån här och fått en fågelsjö, där flyttande sjöfåglar gärna rastar på sin vidare färd, de vårar man stängt dammluckorna, så det finns vatten att vara i. Det finns häckande fågel här, bland annat fanns ett sångsvanspar. Vildsvinen besöker även den här platsen och bökar i kanterna, har man sett.

Rilågsvägen, Rilagsvägen. Den börjar öster om Bosån, där en av Kobäcksvägarna svänger söder ut, svänger den här vägen norrut, utefter de gamla åkrarna (som idag är beteshagar) och kommer upp, och går på Rilågsåsen, Rilagsåsen, fram till länsvägen (Brevensvägen) öster om Boo.

Den här vägen kan ha varit en del av en ännu äldre väg till Kobäcken, före Averns sjösänkning. (Då låg säkert de andra Kobäcksvägarna under vatten). Från vägskalet (Kobäcks/Rilågsvägen) fortsatte den norr ut över Brickebackarna, och upp över norra delen av Oxhagsberget genom skogen till Kobäcken. Alf Jelvehed

har följt den genom skogen och sett den, där den inte är sönderkörd. Den ser ut som en hålväg, berättar han. På ekonomiska kartan från 1949-50 finns den inritad.

Brickebackarna, två bergiga backar som ligger norr om Bosån, där den äldsta Kobäcksvägen går över och 2025 är de bevuxna med stora aspar.

Skifferberg? ligger på Brickebackarna, det ser ut som om någon försökt sig på att plocka bort eller provbrutit av de två bergskroppar som finns där, berättar Alf Jelvehed.

Berg, Österberg, vid Bergs brickor, var en Sätessgård, säteri, alltså en stor gård, som har legat norr om den äldsta Kobäcksvägen uppe på Brickebackarna. Redan 1457 fanns den enligt Sköllerstabygden 2 sidan 88. Olof Andersson född 1726 med hustru Ingrid Jansdotter född 1729 var de första kända ägare till gården som vi känner till. De flyttade 1774 sedan finns det inte längre, berättar Birgitta Lantz. Ägorna sträckte sig ända fram till Bystagränsen, (gränsen mellan Boo och Breven). På en gammal karta från 1685 finns gården markerad. År 2018 märktes platsen ut av Bo hembyggsförening med en skylt. Där kunde det ses några hörnstenar. Utefter ovan nämnda väg bakom Brickebackarna, före bäcken finns/fanns ett äppelträd, berättar Ingvar Gustavsson.

Bergs gärde, Bersgårde, kallas åkern söder om Brickebackarna där Österberg legat, berättar Alf Jelvehed.

Torv till jordförbättring, söder om den äldsta Kobäcksvägen som går över bäcken före "Brickera", på en gammal åker grävde man förr upp grästorv, som fick ligga ett år och frysa sönder, innan den körde fram till Boo trädgård, där den blandades med kompost och lövjord till odlingsbäddarna i växthusen till (de góa) Bootomaterna, berättar Ingvar Gustavsson.

Brickerna, kallas i folkmun den branta backe som slingrar sig uppför norra delen av Oxhagsberget, på den äldsta Kobäcksvägen. På den vägen åkte ungdomarna, som växte upp på 1950 talet skidor, bob och kälkar. För att få riktig fart på bobbar och kälkar, körde bröderna Ahlgen i Lindhult dit vatten med hästar som drog en vattentunna på "dröger" (kälkar) och vattnade i backen.

Oxhagsberget, söder om nämnda väg finns ett mycket brant bergkant (stup) i berget. Här i norra kanten av berget har det funnits tre? av Boos största granar. Två av dem har blåst om kull den ena troligen i stormen 1969. År 2025 finns ingen av dem kvar. Men en bit där ifrån, finns det en stor gran kvar, den står mellan Oxhagsberget stup och "Röda logen".

På 1920 talet hade man utflykter till det här berget med bland annat gökotta, har Lars Hugosson hört berättats.

Lindbestånd, 1 ha med skogslindar, finns vid den så kallade Eneby oxhage, ligger utefter den näst äldsta Kobäcksvägen på norra sidan före Sörängslogen "Röda

logen". (Sköllerstabygden 1, sidan 81) Träden är ursprungliga och området är år 2025 naturskyddat sedan ett antal år. Skogsvårdsstyrelsen har hämtat frön från dessa värdefulla träd.

Sörängslogen, "Röda logen", låg utefter den näst äldsta Kobäcksvägen. Den använde man att förvara och tröska säd i. Logen revs vintern år 2011-12.

Stor ek, den finns på en åkerholme vid Sörängen, på södra sidan av den näst äldsta Kobäcksvägen. Granskog planterades på Sörängs åkrarna och höll på att kväva eken när träden blev stora, de högs ned kring trädet omkring år 2016. Det räddade trädet. År 2025 är granskogen avverkad på åkrarna.

Sörängen, är namnet på åkrarna omkring Sörängslogen "Röda logen", och de längst söder ut, som tillhörde Boo gård, på norra sidan av Bosån. Granskog planterades på åkrarna som år 2025 är avverkade.

Lindhultsåsen, där Kalkungsbacken slutar på Regnavägen går vägen på åsen till Lindhult. Utefter den på båda sidor, har det varit åkrar som tillhört både Boo gård och Lindhult (år 2013 växer det gran, tall och björkskog år 2025 är granskogen avverkad). Manne Ahlgren (Emanuel) hade åkrar han kallade för "Svältera" och "Långa åkern".

Liljekonvaljer, i mängder växte förr på Lindhultsåsen. De plockades av ditresta personer som sålde på torget.

Hunnefläsket, är en stor grop alldeles intill Regnaväg på norra sidan, strax efter där Lindhultsåsen börjar, berättar Stig Gunnarsson.

Zakarias "Zakres" stenar, ligger på norra sidan av Regnavägen på Lindhultsåsen, var antagligen stenar som drängarna förr mätte sin styrka med.

Vita broa, är en liten bro under Regnavägen där backen mot Lindhult börjar. Den hade förr ett vitt träbroräcke på norra sidan av vägen.

Gammal körväg, som börjar vid Vita broa och går öster ut, över Bosån vidare genom södra åkrarna på Sörängen fram till Gamla Kobäcksvägen. Baron Hugo Hamilton använde den här vägen som promenadväg (motionsslinga), berättar Stig Gunnarsson. Han gick från Boo till Sörängen över Bosån till Vita broa och Regnavägen till Boo. På senare tid var bron över ån ersatt med en spång över ån. Körvägen finns kvar 2025 men spången är borta.

Bröllopsvägen, den börjar norr om Regnavägen där Lindhultsåsen slutar, och går ner i beteshagen fortsätter i skogskanten väster om åkrarna mot Boo. Vi vet inte hur namnet uppkommit.

Husgrund, i samma hage mellan Bröllopsvägen och Lindhult finns en välbevarad husgrund nergrävd i marken, med ingång söder ifrån. Ingen vi talat med kan i dag berätta vad det har varit här.

Körväg, kunde vi se i hagen. Den går från uppfartsvägen till Lindhult nordväst ut i hagen förbi ovan nämnda grund och slutar vid åkrarna som vetter mot sjön Avern.

Lindhult, Linhult, Linnhult, Hult, är från medeltiden, 1457, och var då två gårdar med Per Olsson född 1693 hustrun Britta Andersdotter 1714 och Per Persson född 1724 hustrun Kerstin Olsdotter född 1724 som brukare. 1856 kom Lindhult att lyda under Boo. Senare blev det en gård.

En drunkningsolycka skedde i Avern på juldagen 1843 då tre personer från gården omkom.

Från 1856 brukades gårdarna av Boo med rättare och statare här. 1863 kom nästa brukare hit, Karl Johan Karlsson född 1822 han har varit nämndeman, kusk och betjänt vid Boo.

Huset byggdes 1850 och 1929 byggdes ny lagård. På gården finns en mycket gammal loge byggd av korta liggande timmerstockar. Eventuellt kan här ha funnits en körvandring för häst/oxdrivet tröskverk. Manne Ahlgren som var sista brukaren odlade upp "Svältorna" som är mager och stenig (hed)mark. 1960 brann det i en kammare (rum), berättar Bertil Johansson

Manne och Ester Ahlgren brukade gården under åren 1936 till 1961. Yngste sonen, Nils Ahlgren, äger 2013 Lindhult som är familjens fritidsboende. Gården hade 21ha åker.

Mörkviken, en vik i Avern norr om Lindhult, kan namnet på viken ha att göra med drunkningsolyckan som skedde i Avern på juldagen 1843 då tre personer från gården omkom.

Mörkudden, en udde i Avern intill Mörkviken.

Lindbro, Lindbrohult, ett torp från 1891, då flyttade änklungen Karl Johan Andersson född 1825 in här. 1932 kommer Karl David Frisk med hustru Ulrika Elisabeth Gustavsson hit. De flyttade senare till Näset. Huset, ombyggt på 1940-talet, är ett så kallad Hellströmshus. (Byggmästare Hellströms modell). Den sista fast boende var Karl Einar Julius Andersson född 1913 och Anna Viktoria född 1909. De kom från Mariedamm i februari 1960 och bodde kvar där till sommaren 1984. Då såldes huset som fritidsboende.

Boolinden, en mycket gammal skogslind, som var rämärke mellan Lindhult och Trollhult redan på Gustaf Vasas tid. År 1933 omskrevs linden som "Närkes största träd" med en omkrets på 8,21meter i brösthöjd. Ställningen, som gjordes för att stötta upp det fallfärdiga trädet mot slutet, finns ännu kvar. Rolf Persson berättade att han var med om att sätta upp den i början 1950-talet, på friherrinnan Greta Hamiltons initiativ. När Rolf klättrade upp kom gamle soldat Tropp och varnade honom för ormen som bodde i linden. Förr trodde man ju på lindormar. Trots stöttor

föll trädet 1987. Nu finns lite sly på platsen som kan vara rotskott från det gamla trädet. Enligt Arne Holmer kan roten eventuellt ännu leva. (Läs vad Arne skrivit i Sköllerstabygden 1, sidan 82-83).

Bron, den senaste över Bosån som rinner ut i Avern här vid Lindbro, byggdes 1950 då vägen också rätades. Den gamla träbron låg söder om nuvarande och gick närmare den gamla Bolinden. På den gamla bron dansade ungdomarna förr och "Lasse i Trollhult" spelade till på sin fiol. När den senaste bron byggdes bodde tre brobyggare vid Blomsterbacka, berättar Gunborg Sjökvist. År 2025 har bron renoverats.

Gatstugebacken, Troppebacken, är en backe som börjar en bit efter bron och går upp till åsen mot Trollhultstorp. När Gunnar Karlsson (Gunnar i Djursnäs) var ung åkte man med hästdröger utför backen och när den tog slut styrde man ut på sjöisen, berättar Stig Gunnarsson, son till Gunnar. En vik av Avern går nära vägen här.

Stora enen, ca 100 meter öster om Boolinden fanns en stor dubbel en (Sköllerstabygden 1 sidan 82.) Den stod på södra sidan om Regnavägen, invid en stor sten, där "Troppebacken planar ut. 2013 kan man se stubben efter den. På 1980 talet hade den fått sina törnar av väder och vind. Vi tror att Vägverkets folk sågade ner den (av misstag?), de visste nog inte hur omskriven och gammal den var.

Vägverket hade förr ett litet väggrusupplag intill den stora stenen (det fanns sådana förr ut med grusvägarna).

"Tropperosen", kallas ett rosbestånd för i folkmun, den växer vilt mitt emot ene-stubben, på norra sidan om Regnavägen vid infarten till Trollhultstorp. Det är en vit liten ros som doftar gott.

Trollhultstorp, Trollhultatorp, Trollbergstorp, Gatstugan, Troppens, år 1763 heter det Gatstugan och Trollbergstorp. Det var belägen intill och på norra sidan av Regnavägen där den så kallade "Tropperosen" växer i dag. Då bodde en soldat Per Trollberg född 1720 och hustrun Karin Jönsdotter född 1725 här. Från år 1821 heter det Trollhultstorp. Det är ett gammalt soldattorp med nummer 82 på torptavlan. Det nuvarande torpet är byggt omkring 1900. Indelte soldaten Karl Albert Tropp, född 1875 död 1963, var sista fast boende i torpet. Han var uppvuxen i Blomsterbacka och kom till torpet 1894. Hans hustru hette Anna och de hade dottern Edit. Tropp var den sista indelte soldaten på I 3 i Örebro.

Det genuina soldattorpet har sedan varit fritidshus och är nu tyvärr mycket förändrat, och lagårn är ombyggd till gäststuga.

På åkrarna som förr tillhörde torpet, finns 2013 en golfbana. Tidigare var den utökad till Trollhults åkrar på södra sidan Regnavägen, mitt emot den nuvarande banan.

Trollhultsviken, en vik i sjön Avern där Bosån mynnar ut, och i väster gränsar till Lindhults ägor och i öster till Trollhults.

Örnhällsberget, är en berghäll med en gammal tall på i östra delen av Trollhultsviken, där folket på Trollhult förr hade sin eka (båt) förtöjd.

Trollhult, är från 1500-talet och år 1763 var det två gårdar. Den ena hade Per Jonsson född 1703 och hustrun Sigrid Persdotter född 1703, och den andra brukade Svänn Jonsson född 1712 och hustrun Karin Hansdotter född 1720. Gårdarna slogs ihop år 1856. Lars Erik Andersson född 1821, kom dit år 1841 som dräng och brukade gården tills han dog där 87 år gammal. Vi tror att det är han som var spelman och kallades "Lasse i Trollhult". De sista brukarna var Bertil och Ellen Karlsson. De slutade år 1969. Efter att det varit fritidshus till år 1984 är det friköpt och det har varit fast boende en tid men år 2025 är det åter fritidsboende.

På ägorna har mycket sten brutits för att få mer odlingsbar jord. Ivar Karlsson en äldre bror till Bertil var duktig på att spränga sten och la ner många timmar på att få bort dessa från åkrar och hagar. Det har växt tät tall och granskog på dessa men har avverkats och återplanteras med björk och en del gran. Gården hade 12 ha åker.

Trekantsåkern, Fäleksåkern, Odensbacken, Mossen, var namn på åkrar som hörde till gården.

Fångstgrop, finns utsatt på Boo egendoms senaste karta. Enligt den skall den ligga söder om Regnavägen mellan vägen och gamla åkern efter nerfarten till Trollhults lagård. Ingen av oss vet något om den.

Näsevägen, går från Regnavägen vid Trollhult söder ut till torpet Näset. Vid Trollhult gick vägen förr över lagårdsbacken, rundade lagårdsknuten fortsatte väster ut till nuvarande vägen. Den nya vägen går väster om ladgårn över en åker fram till den gamla vägen som längre ner ha rätats och breddas på många ställen på sträckan. Vid raksträckans början före Näset har en vändplats byggts som även används som foderplats till de vilda djuren. Framme vid Näset finns också en nybyggd vändplats.

När det fanns betesdjur vid Trollhult var det tre led "len" att öppna och stänga på vägen till Näset.

Gula vattnet, en liten vattensamling på östra sidan om Näsevägen som vid Trollhult kallades så. Den torkar ur på sommaren, men på våren kan man se den än i dag.

Vit moss, inte lav, den plockades av arbetarna vid Boo trädgård, utefter Näsevägen i en av mosskanterna och användes sedan till något i trädgårdsarbetet, berättar Ingvar Gustavsson som har varit med sin far och samlat moss.

Rävstenen, Näsestenen, ett av Närkes största flyttblock som är 11,5 meter högt. Det finns en stor spricka i den så man kan se genom den. På en av delarna växer det en liten tall och ett lövträd. Det finns ungdomar som har klättrat upp på den men det var svårare att ta sig ner, berättar Stig Gunnarsson

Näset, Fredriksnäset, från år 1811, ligger vid Avern's strand på ett näs. Den första som bodde där var en skräddare Jan Jansson född 1758 och hustrun Lena Nilsdotter född 1758. En dotterson som var snickare och hette Johan Andersson, var med och startade Baptistförsamlingen för de omvända på 1850-talet vid Näset, berättar Birgitta Lantz som har ett tidningsklipp från Nerikes Allehanda. Han utvandrade senare till Amerika med hustru och fem barn.

Det var förr ett arrendetorp där jordbruk, fiske i sjön och i Hjortkvarnsån upp till "Galjen" ingick i arrendet. Det betydde att arrendatorn skulle leverera fisk och kräftor till Boo slott. Han sålde även till allmänheten. Einar Karlssons var förste fiskaren, sedan Elis Jonsson med stor familj, David Frisk med hustru Ulla och barn bodde här en tid 1950-talet. Karl Lindmark med familj var siste fiskaren. Skolbarn, som bodde i Näset i mitten av 1900-talet, fick ro över Avern till Lybäck och cykla till Hjortkvarns skola, under det året de gick i sjunde, det vill säga sista klassen.

En av de små åkrarna på västra sidan av Näsevägen mot sjön kallades för "**Stora Flata**". Torpet hade 3 ha åker. På en karta från 1687 står det på den här udden/näset i Asweren "Kårtorps Brånäs" visar Alf Jelvehed oss. Vad det står för vet vi inte. År 2025 är Näset fritidshus och arrenderas av Ronny Viking, uppväxt vid Trollhult.

Näseängarna, namnet finns på den senaste kartan vi har, men ingen av oss vet var det står för. Enligt kartan ligger det öster om Näsevägen mot sjön Avern. Det finns inte nämnt på någon av de äldre kartorna.

Kattalavena, är invallade ängar som ligger intill sjön Avern mellan Näset och Slätmo. De brukades av sista arrendatorn vid Slätmo vet vi.

Enebacken, på norra sidan av länsvägen strax före Slätmo finns en stor enebacke, med ganska grova enar. Sedan i början av 2000-talet har de tyvärr drabbats av en rostsvamp som gör att de torkar. Vi får hoppas att några klarar sig och förökar sig.

Berget vid Slätmo (Slätmo berg), ligger på södra sidan av länsvägen bakom lagårn vid Slätmo. Här samlades ungdomarna i trakten förr på valborgsmäss och midsommarafton, berättar Gunborg Sjökvist. Det har hennes far Gunnar Karlsson talat om för henne. På vintern åktes det skidor utför.

Slätmo är från år 1457 då det var två gårdar. Den första för oss kända var Jöns Persson född 1696 och hustrun Helena Jönsdotter född 1702 i den ena, och den andra Jonas Jansson född 1700 och hustrun Kerstin Jönsdotter född 1712. Anders Andersson kom år 1732 till en av gårdarna och sedan har gården brukats av

samma släkt i 7 generationer. År 1871 blev det en gård. Det gamla boningshuset var vitrappat med två ingångar. Det finns på en målning i hembygdsföreningens ägo, gjord av Anna Andersson född 1875 i Slätmo. Det huset brann ner julnatten 1926 eller 1927 det finns 2 uppgifter. Den natten var det 25 grader kallt. Gunborg berättade att hennes farfar bar det minsta barnet Valborg som var sju månader gammal i förskinnet hem till Djursnäs. Nya huset var återuppbyggt 1928.

Intill boningshuset finns två bodar byggda av timmer, där den norra är ombyggd inuti som ateljé på övervåningen, och på undervåningen finns en gammal rotekista kvar, berättar Bertil Johansson. Där förvarades förr rotesoldatens utrustning. Kistan tillhörde Östra roten. Den är så stor så den går inte att få ut, berättar Ingvar Gustavsson.

Omkring 1950 byggdes lagårn och logen om. Då försågs logen med en hissanordning vilket innebar att man hissade hö och sädeslass från vagnarna på plats i logen. De första lassen som låg underst blev väldigt hårt packade när de andra släpptes upp på, i synnerhet säden, berättar Stig Gunnarsson som fjortonåring var med och plockade fram sädesnekar till tröskverket från, loggolvet. Den här anordningen fanns också på arrendegården Svalnäs och en del av Fideikommisset gårdar.

Sista brukarna var Bertil och Vivan Andersson som slutade år 1972. Gården bestod av 19 ha åker och 15 ha betesmark. Idag friköpt som fritidshus och år 2025 av fast boende.

Bryggghuset, låg på norra sidan av länsvägen i vägkurvan mitt emot boningshuset. Det är idag år 2025 rivet.

Smedjan, den låg på norra sidan om den gamla hästkörvägen, som gick genom skogen mellan Slätmo och Djurnästorp, där den går över en bäck. Den är riven men år 2025 kan man fortfarande se var den har legat.

Vid pennan Kennert Allansson kompletterad från tidigare Bocirkel